

လွန်းထားထား

(မေးတက္ကသိုလ်)

မြိုင်မြိုင်တို့ရဲ့ ဂုဏ်

Design L နေ

(၁)

ထိုပြဿနာကို အမှားတစ်ခုဟု အမည်တပ်ရလောက်အောင်လည်း မကြီးကျယ်။ သို့သော် ပြဿနာ မရှိပါဘူးဟု ပြောရလောက်အောင်လည်း မသေးမွှားပြန်ပါ။ ဒါပေမယ့် စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးမနှစ်သက် ဖြစ်သွားတာကတော့ အမှန်ပင်။ ထို့ကြောင့် နွေဝေနှင်းဆီသည် ပြုံးပင် မပြုံးနိုင်ဘဲ မျက်မှောင်ကလေးချီထားမိကာ ဧည့်ခန်းထဲရှိ သေတ္တာနှစ် လုံးနှင့် အထုပ်အပိုးတို့ ကို တစ်လှည့်၊ ချက်ချင်းပင် ငယ်မူပြန်သွားသလို ကလေးမကလေးနှစ်ယောက်သဖွယ် ပြောချင်တာတွေ ပြောပြီး တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် ထုလိုက် ရိုက်လိုက်နှင့်တသောသော ရယ်မော လျက်ရှိသော အမေနှစ်ယောက်ကိုတစ်လှည့်၊ ဆိုဖာဆက်တီပေါ်မှာ ပြေ လျော့လျော့မှီထိုင်လျက် မျက်နှာထားခပ်တည်တည်နှင့်ရှိသော မူန်တေ တေ၊ ဂျစ်တီဂျစ်ကန် ပုံစံမျိုးနှင့် ထောင့်ကျိုးပုံမရသော ကောင်လေးကို တစ်လှည့် ကြည့်မိနေရင်း စိတ်ထဲမှာ ရော၊ ရင်ထဲမှာ ပါ မကျေနပ်မှု လှိုင်းတံပိုးတွေက တရိပ်ရိပ် ထ၊ လာပြီး ဆန္ဒပြချင်စိတ်ကလေးက လျှံတက်လာသည်။ ။

“ဘူ ဘူ ဘူ...”

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အီးပေါက်သံလို အသံကျယ်ကျယ်ရှည်ရှည်ကြီးကြောင့် ရယ်မောနေသော အမေနှစ်ယောက် မြုန်းခနဲ တိတ်သွားကာ နွေဝေဆီသို့ ပြုံးပြုံးပျာပျာနှင့် လှမ်းကြည့်သလို၊ ထိုကောင်

လေးကလည်း ပေစောင်းစောင်းနှင့် ဂြိုဟ်ကြည့် လှမ်းကြည့်လေသည်။ ။

“ဟဲ့...အဲဒါ ဘာသံလဲ နွေဝေနှင်းဆီ...”

မေမေက အလန့်တကြားနှင့် လှမ်းမေးလျှင် နွေဝေနှင်းဆီက ပခုံးတွဲ နို့ကာ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ ။ မေမေနှင့် နွေဝေနှင်းဆီက သဟဇာတတ ည့်လှသည် မဟုတ်ပါ။ ။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ဝတ်စားဆင် ယင်တတ်ကာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ပြုမူပြောဆိုနေထိုင်တ ခ်သော သူ့သမီးယောက်ျားလျာကို မေမေက တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့် မရတတ်သလို၊ နေရာတကာ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက်နှင့် မျက်စိစပါး မွေး အမြဲစူးနေတတ်သော မေမေ့ကိုလည်း နွေဝေက ပြန်မပြောနားမ ထောင်၊ လုပ်ချင်ရာ လုပ်တတ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် သားအမိနှစ်ယောက်သည် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည် နှင့် တကျက်ကျက်။ ။ အတွေးအခေါ် ၊ အယူအဆချင်းလည်း မတူသလို ညှိနှိုင်းနာခံလို့ လည်း မရချေ။

အခုလည်း ကြည့်လေ...။ မေမေလုပ်ပုံက သူ့သိပ်ချစ်သောငယ်သူငယ်ချင်း (ညီအစ်မရင်းတွေထက်တောင် ရင်းနှီးသေးသတဲ့) မန္တလေးမှာ ခြံနှင့်အိမ် မီးထဲပါသွားခဲ့ကာ ယောက်ျားလုပ်သူကလည်း heart attach နှင့် ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီမို့ သူငယ်ချင်းချင်း ကူညီစောင့်ရှောင့်ဖို့ ဆိုပြီး အိမ် ပေါ်ခေါ်တင်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ နေမယ် ဆိုတာက ရက်အကန့်အသတ်မရှိတဲ့ ။ သူတစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင် ပြ သာနာမရှိပါ။ ။ ခက်သည် က မေမေ့သူငယ်ချင်းဆီမှာ နွေဝေနှင်းဆီနှင့် ရွယ်တူနီးပါးလောက်ရှိမည့် သားတစ်ယောက် ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ သမီးမိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေပါလျက်နှင့် ရွယ်တူယောက်ျားလေးတ ခ်ယောက်ပါသော ငယ်သူငယ်ချင်းကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်စရာလားနော်။ ။ နွေဝေနှင်းဆီက မေမေ့ကို...

“ဟာ... မေမေကလည်း ၊ ရွယ်တူကောင်လေးနဲ့ တစ်အိမ်တည်း မနေချင်ပါဘူး”

ဟု ... ခုနတုန်းက စောဒကတက်ကြည့်ပြီးသား။ မေမေက ထုံးစံအတိုင်း မျက်စောင်းကြီးချီကာ....

“အိုအေ ... ညည်းက မိန်းကလေးမှ မဟုတ်တာ၊ယောက်ျားလျာပဲဥစ္စာ၊ ညီအစ်ကိုတွေလို သဘောထားပေါ့...”

ဟု ... ရွဲ့တာလား၊ ငေါ့တာလားမသိ ပက်ခနဲ ပြန်ပြောလေသည် ။ နွေဝေနှင်းဆီ ရင်ထဲမှာ မကျေနပ်နိုင်။ မေမေကတော့ နွေဝေနှင်းဆီ၏ ခံစားမှုကို သိပ်ဦးစားပေးတတ်သူမဟုတ်ချေ။ သူငယ်တန်းကနေ ဆယ်တန်းအထိ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်ခဲ့ရုံတင်မက တက္ကသိုလ်တက်တဲ့အထိ မေဂျာအတူတူ ယူကာ တတွဲတွဲ မခွဲခဲ့ကြသော၊ အိမ်ထောင်အသီးသီးကျသွားကာ တနယ်စီဝေးသွားသည့်တိုင် အဆက်အသွယ်မပျက်၊ စာရေးမပျက်၊ ဖုန်းဆက်မပျက် နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ် ရင်းနှီးချစ်ခင်လှသော သူငယ်ချင်းကို မုဆိုးမ ပူပူနွေးနွေးဘဝနှင့် ဒုက္ခရောက်နေချိန်တွင် ၊မေမေကိုယ်တိုင်ကလည်း ဖေဖေ ဆုံးသွားခဲ့ပြီးနောက် မုဆိုးမငယ်ငယ်လေးဘဝနှင့် တစ်ကိုယ်တည်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခဲ့ရတာတွေကို ကိုယ်ချင်းစာ၊စာနာနွေးထွေးစွာဖြင့် ကူညီဖို့ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ အားတက်သရော ရှိနေခြင်းဖြစ်သည် ။နွေဝေကလည်း မေမေသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်တည်းဆိုလို့ ကတော့ တစ်သက်လုံးပဲ လာနေနေ ပြဿနာမရှိ။ အခုတော့ ပူးတွဲဆုကြီးပါလာခြင်းဖြစ်ရာ နွေဝေက လက်မခံချင်။ထိုအပိုဆုကလည်း ပထမဆုံးမြင်မြင်ချင်းမှာ ပင် မေတ္တာထား ချစ်ခင်စရာ တစ်ကွက်မှ မရှိ။ သူများ အိမ်ပေါ် လာနေရမည့်သူက ကြည်ဖြူချင်စရာ ကောင်းအောင် မနေဘဲ မျက်နှာထားကိုက ရိုက်ပေါက်ရုပ်နှင့်ဖြစ်သည် ။ သူက

တောင် ဒီအိမ်မှာ လာနေရမည့်အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်၊ မကျေမနပ်ဖြစ်နေသည့်ဟန်...။

“ကဲ... သူငယ်ချင်း။ ခေါင်းထဲ ဘာမှ ပြန်တွေးမနေနဲ့ ၊အားငယ်မနေနဲ့ ၊ ကြေကွဲမနေနဲ့ ၊ အခုမှ အသက်လေးဆယ်စွန်းစွန်းပဲ ရှိသေးတာ၊ ဘဝကို အသစ်ကနေ ပြန်စဖို့ အချိန်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ လဲကျပြီး ရင် ပြန်ထနိုင်မှ လမ်းဆက်လျှောက်လို့ ရမှာ ၊ နောင်တတွေ... ဝမ်းနည်းကြေကွဲစရာတွေနဲ့ အချိန်မဖြုန်းနဲ့ ၊ နင်နဲ့ ငါ ဘာလုပ်ကြရင်ကောင်းမလဲဆိုတာ နောက်တော့မှ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်ကြတာပေါ့။ နှင့်ဘဝမှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့တာမှ မဟုတ်တာဟယ်၊ တိုင်ပင်ဖော်သူငယ်ချင်းစစ် တစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ အားကိုးစရာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အိမ်မီးလောင်သွားတာကို ပြန်တွေးမနေနဲ့ တော့၊ ငါ့အိမ်ဟာ နင့်ရဲ့ အိမ်ပဲ၊ အပေါ်ထပ် ထပ်ခိုးတစ်ခုလုံးမှာ နင်တို့ သားအမိနေ၊ အဲဒီထပ်ခိုးကအားနေတာ၊ ငါ့သမီး Hip Hop ရူးက အဲဒီအပေါ်ထပ်ကို သူ့Studio ဆိုပြီး မောင်ပိုင်စီးထားတာ၊ သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်ခေါ်လာပြီးဆိုလိုက်ကြ၊ ကခုန်လိုက်ကြနဲ့ တစ်အိမ်လုံးကို သိမ့်သိမ့်တုန်နေတာပဲ၊ နင်တို့ လာနေမှ ပဲ ငါ့မှာ နားအေးပါးအေး ရှိတော့မှာ ... သိလား၊ နင်တို့ ခရီးပန်းလာရောပေါ့၊ ငါအဆင်သင့်ချက်ပြုတ်ထားပြီးသား၊ ရေမိုးချိုးလိုက်ကြ၊ ပြီးရင် ထမင်းစားရအောင်၊ နွေဝေ အန်တီနဲ့ ညွန်းစေကို ထပ်ခိုးကအခန်းလိုက်ပြပေးလိုက်၊ မေမေ ဟင်းချက်လိုက်အုံးမယ်”

မေမေ့စကားကြောင့် နွေဝေရင်ထဲ အကြီးအကျယ် မလန်းနိုင်ဖြစ်သွားရသည် ။ အဲဒီ ထပ်ခိုးကလေးသည် နွေဝေ၏ နိဗ္ဗာန်ဘုံကလေးတစ်ခု ဖြစ်သည် ။ ဘော်ဒါတွေနှင့် သီချင်းတွေတိုက်၊ သီချင်းဆို၊ ကခုန်နေကျ နေရာကလေးဖြစ်သည် မို့ ဖြုန်းစားခိုင်းစားကြီး ဘုံပျောက်သွားရသော အဖြစ်ကို ပို၍ တင်းသွားလေသည် ။

“ဟာ...မေမေကလည်း ”

“စကားမရှည်နဲ့ ...နှင့် ဘာပြောမလဲဆိုတာ သိပြီးသား၊ဂိုဒေါင်ထဲ နှင့်ပစ္စည်းတွေ ရွှေ့လိုက်ပေါ့၊ ဂိုဒေါင်ထဲကလည်း ကားမှ မထည့်ဖြစ်တာ၊ အဲဒီဂိုဒေါင်ထဲ တံခါးအလုံပိတ်ပြီး ကြိုက်သလောက်သာ ဟစ်ပေါ့”

ဟု ... နွေဝေ စကားကို အပြီးသတ် ဖြတ်ပစ်လိုက်တော့သည် ။ မကျေနပ်လှသော်လည်း မေမေသူငယ်ချင်းကို အားနာသောကြောင့် သိပ်မငြိုငြင်ပြရက်ဘဲ ...

“လာပါ အန်တီ ... နွေဝေလိုက်ပြမယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ သမီးရယ်၊ အန်တီတို့ ရောက်လာတော့ သမီးရဲ့ လွတ်လပ်မှုတွေ၊ အခွင့်အရေးတွေ ဆုံးရှုံးကုန်တော့မှာ ပဲနော် ... အန်တီ အားနာပါတယ်”

“ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ အန်တီရယ်၊ ရွေးချယ်စရာမှ မရှိတာ၊ လာ ... အန်တီ ရှေ့ကတက်နှင့်ပါ”

“အေး အေး...”

အန်တီက လှေခါးကနေ တက်သွားသည် နှင့် နွေဝေသည် မာရေကြောရေ ဟိုကောင်လေးကို ရန်စသလို အကြည့်မျိုးဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ဟေ့ ... အဲဒီမှာ သေတ္တာတွေ၊ အိတ်တွေ မ,လာခဲ့၊နောက်တစ်ခုက ငါ့ရဲ့ ထပ်ခိုးမှာ နေရင် စည်းကမ်းချက်တွေရှိတယ်နော်၊ မလိုက်နာလို့ မရဘူး...”

“ဘာစည်းကမ်းချက်တွေလဲ...”

သူက မျက်ခုံးရှုံ့ပြီး ပြန်မေးသည်။ ။

“လာမယ်လေ ... အပေါ်ရောက်တော့ သိရမှာ ပေါ့”

သူက သေတ္တာနှစ်လုံးကို အရင်ဆွဲကာ လှေခါးကနေ တက်လာသည်။ ။ နွေဝေက တမင်ညစ်ပြီး ရှေ့ကနေပိတ်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်းကလေး တက်နေသဖြင့် သူက သေတ္တာကြီးနှစ်လုံးဖြင့် ကျစ်ခနဲ ခဏခဏ စုပ်သတ်ကာ စိတ်ပျက်လက်ပျက် လိုက် လာလေသည်။ ။ ဘယ်လိုရေစက်ကြောင့် မှန်းကို မသိ။ ဟိုကောင်လေးကို ညစ်ပဲညစ်ချင်နေသည်။ ။ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်လျှင်...

“ကဲ ... ဒီမှာ ခဏလာဦး၊ အခန်းနှစ်ခန်းရှိတယ်၊ တစ်ခန်းက အန်တီ နေလိမ့်မယ်၊ မင်းကတော့ ဒီအခန်းမှာ ယာယီနေပါ ဒါပေမယ့် ပြောထားမယ်နော်၊ ဒီအခန်းထဲက ငါ့ရဲ့ တူရိယာပစ္စည်းတွေ ဒရမ်၊ ဂစ်တာ၊ ကီးဘုတ် အဲဒါတွေကို လက်ဖျားကလေးနဲ့ ယောင်လို့ တောင်မှ မထိနဲ့၊ မတိုနဲ့ ...အဲဒါ ပထမ စည်းကမ်းချက်ပဲ ... ကြားတယ်နော်”

သူက နွေဝေရဲ့ တီးဝိုင်းတစ်ခုက အမြတ်တနိုး စုဆောင်းထားသော နွေဝေ၏ Studio ကလေးကို တလက်လက် ရွှန်းဖြာသော မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ငေးကြည့်နေ၏။

“ဘာငေးနေတာလဲ ... ကြားတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ့ရဲ့ ဂီတပစ္စည်းတွေကို အိမ်မက်ထဲတောင် ဖြစ်နိုင်ရင် ထည့်မမက်နဲ့ ... ဟုတ်ပြီနော်”

သူက ခေါင်းညိတ်ရုံသာ ညိတ်ပြလေသည်။ ။

“ဒီဘက်ခြမ်းမှာ နေရာအပိုရှိတယ်၊ မင်းက ဒီဘက်ခြမ်း မှာ ပဲ မွေ့ရာချခင်းပြီးတော့အိပ်၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေကို မျက်လုံးနဲ့ တောင် လှမ်းပြီး မထိနဲ့ ...”

“မင်းကလည်း အဖြစ်သည်းလိုက်တာ မျက်လုံးနဲ့ လှမ်းကြည့်တာကို တောင် လာပြီး ချုပ်ချယ်ကန့်သတ်နေတယ် ”

ညွန့်စေသည် မြင်မြင်ချင်းကို ထိုကောင်မလေးကို ရေစက်မရှိနိုင် လောက်အောင် အမြင်ကတ်နေသည် ။ ပုံစံကိုက မိန်းကလေးပုံစံ လုံးဝမ ပေါက်ဘဲ စွပ်ကျယ်လို လက်ပြတ်စပို့ရှပ်နှင့် Hip Hop Style ဘောင်းဘီခ ဝ်ပွပွကို ဝတ်ထားသည် ။ ဆံပင်ပုံစံကအစ Hip Hop စတိုင်လ်။ နားမှာ နားကပ်တပ်ထားသည် ကလည်း မိန်းမဆန်ချင်လို့ တပ်ထားတာမျိုး မ ဟုတ်ဘဲ ခေတ်ရေစီးကြောင်းအရ တပ်ထားသည့်ပုံ။ မျက်နှာပေးနှင့်အ ထာက ဂျစ်ကန်ကန် ကြွပ်ဆတ်ဆတ်။ ညွန့်စေတို့ ကို မကြိုဆိုချင်ဟန် က အထင်းသား။ ညွန့်စေကလည်း အခုလို မိန်းကလေး ရွယ်တူတစ် ယောက်ရှိသော အိမ်မှာ နေချင်လှသည် မဟုတ်။ မေမေ့ကို ပြောလို့ မရ သဖြင့်သာ။ ဖေဖေလည်း ဆုံးပြီး အိမ်နှင့်ခြံလည်း မီးထဲပါသွားပြီး နောက် စိတ်ဓာတ်တွေကျချင်တိုင်းကျကာ အားငယ်နေသော မေမေက ဒီက မ္ဘာမြေပေါ်မှာ သူ့သူငယ်ချင်းကလွဲပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ အားကိုးရာရယ်လို့ မမြင်နိုင်တော့သည် မို့ ညွန့်စေမှာ မေမေ့ကို သနားသဖြင့်သာ မေမေ့အ လိုကျ မေမေနှင့် လိုက်နေရခြင်းဖြစ်သည် ။ ကောင်မလေး၏ ဒီဇိုင်းကို မြင်ရုံနှင့် ဘယ်လိုမှ အချိုးပြေနိုင်မည် မဟုတ်တာကို သိပြီးသား...။

“စကားမရှည်နဲ့ ... ရောမ ရောက်ရင် ရောမလိုပဲလိုက်နာကျင့်ကြံနေ ထိုင်ရမှာ ပဲ၊ ငါ့အခန်းမှာ နေရင် ငါ့စည်းကမ်းကို လိုက်နာရမှာ ပဲ ... ဟု တ်ပြီနော်၊ ဒါ အကင်းပဲရှိသေးတယ်၊ နောက်ထပ် စည်းကမ်းတွေ လာဦး မယ်”

သူမကပြောပြီး လှေကားကနေ ပြန်ဆင်းသွားသည် ။မေမေကတော့ အခန်းထဲဝင်သွားပြီးကတည်းက ပြန်ကိုထွက်မလာတော့။ ညွန့်စေသ

ည် သူမ၏ ဂီတပစ္စည်းတွေကို စိတ်ဝင်တစား နှစ်သက်မက်မောစွာပင်
ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ။ ညွန်းစေ၏ အိမ်မက်တွေဟာလည်း ဂီတဆီ
မှာ ပဲ မြစ်ဖျားခံနေသည် လေ။ ညွန်းစေကိုယ်တိုင်လည်း သီချင်းရေးရ
တာ သီချင်းဆိုရတာကို ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးပဲ မြတ်နိုးစွာ ခံစားတတ်သူဖြစ်
သည်။ ။ စိတ်ထဲမှာ သူမ၏ ဂစ်တာကို ထိတို့ ဆော့ကစားချင်သော ဆန္ဒ၊
ဒရမ်(မ်)ကို ခပ်ပြင်းပြင်း တီးခတ်ပစ်လိုသော စိတ်ကူး၊ ကီးဘုတ် ခလု
တ်တွေကို ခပ်သွက်သွက် နှိပ်ပြီး သံစဉ်ရှာလိုသော တောင့်တမှုတို့ ဖြင့်
ဆူဝေ၍ လာသောကြောင့် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ပစ်လိုက်မိသည်။ ။ ဒီ
ကောင်မလေးနှင့်တော့ လွယ်မယ် မထင်ပါဘူး။

*

ထမင်းစားပွဲဝိုင်းမှာ နွေဝေမေမေ လက်ရာ ကျားပုစွန်စပ်စပ်ကြော်န
ှင့် ချဉ်ပေါင်ဟင်းချို၊ ငါးပိရည် တို့ စရာ၊ ဝက်သုံးထပ်သားပေါင်းဟင်းတို့
ဖြင့် ဝေဆာသလို...သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၏ ငယ်မူပြန်ခန်းကလည်း
တသောသောညံ့နေသည်။ ။ အသံတိတ်စစ်ပွဲခင်းနေကြသည် က နွေဝေနှ
င့်ညွန်းစေ ဖြစ်သည်။ ။ နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးချင်း ဆုံအောင်ကြိုးစား
လိုက်၊ မျက်လုံးချင်း ဆုံတာနှင့် တစ်ယောက်က မျက်လုံးကို စွေစောင်း
ကာ လျှာအပြားလိုက်ကြီး ထုတ်ပြသလို သူကလည်း မျက်နှာကြီးကို ရှုံ့မဲ့
တွန့်လိမ်ထားက သွားကို အစွမ်းကုန် ခေါ်ပြထားသည်။ ။ သူ ဟင်းနှိုက်ဖို့
လက်ပြင်သည် နှင့် နွေဝေက ဦးအောင်လုပြီး ခပ်သည်။ ။ ထမင်သက်သ
က် အသံမြည်အောင် ထမင်းဝါးပြသည်။ ။ မေမေက ချက်ချင်းရိပ်မိကာ
နွေဝေကို...

“ဟဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ နွေဝေ၊ နင် တမင်သက်သက်လုပ်နေ
တာ ငါသိတယ်နော်”

ဟုလှမ်းအော်သည် ။ သူ့အမေကလည်း သူ့ကို မျက်နှာရိပ်၊ မျက်နှာကဲဖြင့် လှမ်း၍ ဟန့်၏။

“ညွန့်စေက ကျောင်းပြီးသွားပြီမို့လား အခု ဘာလုပ်မယ် စိတ်ကူးထားလဲဟင်”

မေမေက သူ့ကို လှမ်းမေး၏။ နွေဝေက ကြို့တကယ်မထိုးဘဲ တမင်တကာ ကြို့ထိုးလျက် သူစကားပြောလို့ မရအောင် အနှောင့်အယှက်ပေးနေသည် ။

“ကျွန်တော် မန္တလေးမှာ တုန်းကတော့...”

“အေ...”

နွေဝေ၏ ကြို့ထိုးသံက အကျယ်ကြီးမို့ သူက နွေဝေကိုလှမ်းကြည့်သည် ။ နွေဝေက ဂရုမစိုက်...။

“မန္တလေးမှာ တုန်းကတော့ ကွန်ပျူတာ centre တစ်ခုမှာ”

“အစ်...”

“အလုပ် လုပ်ပါတယ် အန်တီ....ခုတော့”

“အစ်...”

“ရန်ကုန်မှာ ထပ်ပြီး အလုပ်ရှာရမှာ ...”

“အေ...”

“နွေဝေ...တော်စမ်း၊ ကြို့ထိုးရင် သကြားသွားစားချေ”

မေမေက နွေဝေကို တော်တော် အမြင်ကတ်လာဟန်ဖြင့် ထအော်တော့သည် ။

“ပြောပါဦး နွေဝေရဲ့ ... နွေဝေကရော အခု ဘာတွေ လုပ်နေတုန်း”

အန်တီ စပယ်သစ္စာက နွေဝေကို ပြုံး၍ ကြည့်ရင်း မေးလျှင် နွေဝေက သူ့ဆီ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း....

“နွေဝေကတော့ ခုလောလောဆယ် သီချင်းရေးလိုက် သီချင်းဆိုလိုက်နဲ့”

“အား...”

သူက ခပ်ကျယ်ကျယ်ထအော်သဖြင့် နွေဝေက စကားရပ်ကာ သူ့ကို ဂြိုဟ်ကြည့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူကလည်း မဖြူရေးချ မဖြူဆိုသော ဒီဇိုင်းထဲက...

“ဟဲ...ဘာဖြစ်တာလဲ သား”

“ပုရွက်ဆိတ်ကိုက်လို့ မေမေ ခြေထောက်....ခြေထောက်”

မဖြစ်နိုင်ပါ။ အဲဒါ တမင်သက်သက် နွေဝေကို ပြန်ချေခြင်းဖြစ်သည်။

။

“နွေဝေရဲ့ အိမ်မက်က ဂီတလောကရဲ့ စင်မြင့်တစ်နေရာပေါ်မှာ ခြေချနိုင်ဖို့ ပါ အန်တီ”

“ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်...”

သူ့ဆီက စုတ်သပ်သံက တမင်သက်သက် နွေဝေကိုလှောင်ပြောင်သရော်သံဖြစ်သည်။ ။

“ညွှန်းစေ....ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ၊ နင့်ပါးစပ် ပိတ်ထားစမ်း.... ကောင်းတယ် သမီး၊ တစ်နေ့ကို လှေခါးတစ်ထပ်ပဲ တက်နေဦးတော့...တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကိုယ်ရောက်ချင်တဲ့ တစ်နေရာကိုရောက်မှာ ပဲ သိ

လား...ဆက်သာကြိုးစား၊ အန်တီ အားပေးတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်မက်ရဲ့ အလှအပကို သေချာယုံကြည်တဲ့ သူမှာ အနာဂတ်ဆိုတာ ရှိတယ်”

“ဖြစ်မလားတော့ မသိပါဘူး သစ္စာရယ်...တစ်နေ့တစ်နေ့တော့ ခုန်ပေါက်အော်ဟစ်သိမ်းတိုက်နေတာပဲ၊ ငါကတော့ မျက်စိခပ်နောက်နောက်ပဲ”

ထမင်းစားပြီးသွားလျှင် မေမေက....

“ကဲ ... ဒီနေ့ကစပြီးတော့ပဲ တာဝန်ချထားလိုက်တော့မယ်၊ စားပြီးတာနဲ့ ထမင်းဝိုင်းသိမ်းတာ..... ပန်းကန်တွေဆေးကြောပြီး ပြန်သုတ်တာ၊ နေရာတကျပြန်ထားတာ၊ အဲဒီတာဝန်တွေကို ကလေးနှစ်ယောက် ယူရမယ်... ကြားလား ကဲလာ သစ္စာ.... ဧည့်ခန်းထဲကို၊ ဒီနေ့ည ကိုရီးယားကားက ဇာတ်သိမ်းခန်းတဲ့ ... ဘာဖြစ်မယ် မသိဘူး၊ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတယ်”

ဟု ...တစ်ခါတည်း ပြောပြီး အန်တီသစ္စာ လက်ကိုဆွဲကာဧည့်ခန်းသို့ ချီတက်သွားလေသည် ။ နွေဝေအတွက်တော့ တင်းစရာတွေက တိုးပြီးရင်းတိုးလို့ သာ လာတော့သည် မို့ ဘယ်အချိန်မှာ ပေါက်ကွဲထွက်မည် မသိ။

“ကဲ ကြားတယ်နော်၊ အဲဒီ စားပွဲက ပန်းကန်တွေသိမ်း၊ ဟင်းတွေကို စနစ်တကျ ပြန်ထည့်သိမ်း၊ ပန်းကန်တွေကို ဘေစင်ထဲမှာ သေချာဆေး၊ အဲဒီတာဝန်ကို မင်းယူ၊ ငါကဆေးပြီးသား ပန်းကန်တွေကို အခြောက်သုတ်ပေးမယ်၊ ပြီးရင် နေရာတကျ ပြန်သိမ်းပေးမယ်...OK”

နွေဝေက ဦးအောင် တာဝန်ခွဲလိုက်သည် ။ သူက မကျေနပ်သလို စူပူပိပုပ်မျက်နှာပေးဖြင့်....

“ဪ... တော်တော် တရားမျှတတဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုနော်၊မင်း သိပ်နစ်နာ သွားဦးမယ်”

“စကားမရှည်နဲ့ ... ငါပြောတာပဲလုပ်၊ အထွန့်မတတ်နဲ့ ”

“မရဘူး ကိုယ့်လူ ... တစ်ယောက်တစ်ရက်ခွဲပြီး တာဝန်ချိန်းမယ်၊ မ တရားမလုပ်နဲ့”

“ဒီမယ် ... နင်ဟာလေ တော်တော်ကို မုန်းစရာကောင်းပါလား၊ မျက်နှာကိုက လောက်တွေ တရွရွ ဝိုင်းတက်နေတဲ့ ဟိုအပုံလိုပဲ.... တကယ်စွဲစရာကောင်းတာ”

“ငါကလည်း မင်းလို ခရမ်းသီးအပုပ်ကို မီးဖုတ်ထားသလို ရှုံ့မဲ့နက်ပြောင်နံ့ဟောင်နေတဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကလေးမှ မေတ္တာမရှိ ပါဘူး ... မင်းရော သိလား၊ မင်းကိုငါ ဘယ်လောက်မုန်းသလဲဆိုတာ”

“တောက်...”

“တက်...”

ကြည့်စမ်း...။ သူက တစ်ခွန်းကို အကြောမပေးချေ၊ နည်းနည်းက လေးမှ အတင်စီးမခံ။ ဆတ်ဆတ်ထိလည်း မခံသော ထိုကောင်လေးကို နွေဝေ အစိမ်းလိုက် ဝါးစားပစ်ချင်သလို ကြည့်လျှင် သူကလည်း မျက်နှာ ထားကို တမင်သက်သက် မုန်းစရာကောင်းအောင် ဖန်တီးထားလျက် ပန်းကန်တွေကိုစ၍ ဆေးနေသည် ။ နွေဝေတို့ နှစ်ယောက် တစ်ယောက် ကိုယောက် စစ်ကြေငြာနေသော ပုံစံက ဒေါသတကြီး စောင်မာန်မဲလျက် အော်ဟစ်နေကြခြင်းတော့ မဟုတ်။ တိုးတိုးသက်သာ၊ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် သာမန်စကားပြောနေသလို လေအေးအေးနှင့်ပြောနေခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။ သူ ဆေးကြောပြီးသမျှ

ကို နွေဝေက သဘက်တထည်ဖြင့် သုတ်ပေးရင်း အသံတိတ်ရန်စောင်း
နေခဲ့ကြခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။ ။

*